

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Kroen ere forenede.

Nr. 12.

Den 15de Mars 1892.

41de Afgang.

Kvindens Indflydelse og hendes Virkekreds.

Følgende Tale blev holdt af Præsident George D. Cannon i Hjælpeforeningens Årvartals-Konference i Ogden, Utah, den 17de December 1891: Da jeg er kaldt paa til at tale, vil jeg gjøre saa, og haaber, at mine Bemærkninger maa blive afsatsede for den Stilling og de Omstændigheder, under hvilke vi for Nærvoerende befinde os, saa vi Alle maa opbygges. Jeg tror ej, at nogen Eldste i denne Kirke vil rejse sig for at prædike alene for at høre sig selv tale. Dette er mine Følelser. Om jeg ikke kan sige Noget, som vil gavne Tilmørkerne saa vel som mig selv, er jeg ikke tilfreds. Jeg tænker ofte, naar jeg overværer Forsamlinger og Konferencer, hvor Guds Land er rigelig tilstede, som i Almindelighed er Tilsæddet, at naar jeg taler, er jeg mere gavnnet derved end nogen af de Tilmørkerne; i det Mindste lægger jeg mig det paa Hjertet, som jeg ledes til at sige til Andre.

Dette er et meget vigtigt og indflydelsesrigt Møde, og Enhver, som er

bekjendt med Samfundslivet, forstaar godt Kvindens Indflydelse i menneskelige Affører. Hendes Indflydelse er mægtigere i alle Livets Anliggender, end der i Almindelighed tilstrives hende. Der er ingen Mand — det vil sige en velopdragen Mand, som er under Kvindens Indflydelse, uden at han føler dens Indtryk i større eller mindre Grad. Om end Kvinden i Regelen ikke tager direkte Del i offentlige Anliggender, saa er hendes Indflydelse mægtig til at danne Anskuelser og Meninger, saavel som at opmuntre til Handling blandt Mænd, naar hun vil anstrengte sig i den Rettning. Nogle Mænd er mere modtagelige for denne Indflydelse end Andre; men jeg hænder Ingen, som er aldeles fri for Kvindens Indflydelse, det vil sige, som ringeagter den, og lever over eller uden den, eller hvad Udtryk I ville anvende. Jeg har fjendt Mange, som maaske ubevidst for dem selv, i deres Bemærkninger indtrykke deres egen Familjes Anskuelser, — deres Hustruers og Dotres An-

skuelser; og det er meget ofte tilfældet, at Mænd modtage Fordomme og Menninger fra og i deres Handlinger ere paavirkede af deres Hustruer og andre kvindelige Medlemmer i deres Familjer. Jeg har set dette i Raadsforsamlinger, jeg har set det i private Anliggender, og i enhver Retning, hvor Mænd elskede deres Hustruer, og især, hvor Hustruen er skarpsindig. Det er undertiden overraskende at se den Indflydelse, Hustruer kan have paa deres Mænds Menninger og Betragninger angaaende offensilige Anliggender saa vel som Anskuelser om Individer.

Derfor er det af den største Bigtighed, at Kvinden — jeg bruger dette Ord, og ikke lady, thi jeg hunder at kalde min egen Moder en Kvinde, og haaber, I ej vil finde det upassende, at jeg benytter Udtrykket Kvinde — skalde blive pasjende uddannet og forstandig; da kan hun udøve en mærkværdig Indflydelse i Samfundet. Denne Indflydelse skalde være sund, og for at være dette, burde de bringes i Berorelse med og gives Lejlighed til at samle Kunnskab og Forstand, saa at de kunne loftes over Smaaligheder. Dette er af stor Bedhning, thi, som jeg har sagt, Kvinden har en mægtig Indflydelse over Enhver, med hvem hun omgaas.

I ville finde, at Drenge gjengive deres egne Modres Menninger, og Mænd ofte gjengive deres Hustruers Anskuelser. Lad en Kvinde modarbejde eller samstemme med en Mand i et eller andet Anliggende udenfor Familjen, og det er temmelig sikkert, at de samme Anskuelser og Folesher ville betage alle de mandlige Medlemmer af den Familie. Hendes Mand og Born ville mærke Indflydelsen; og hvor stærke og uaahængige i deres Tanker og Gjerninger de end ere, ville de altid fornemme Virkningen deraf. Politikere vide dette,

hvorfor kvinder Mand forsøge at faa Kvinder — Senatorers og Repræsentanters Hustruer — til at se Tingene i, hvad de vilde synes at være det rette Vis. De vide snildt vel, hvor mægtig Kvindens Indflydelse er til at danne Mænds Tanker og Handlinger.

Saaledes er det ogsaa i Kirken. Der findes ingen Mand i Kirken, fra Præsidenten og ned, som ikke mere eller mindre er paavirket paa denne Maade. Derfor, mine Sostre, tror jeg, at det er af den største Bigtighed, at I skalde have den allerbedste Lejlighed til at hente Oplysning og Kunnskab angaaende de Spørgsmaal, som kræve Mænd og Kvinders Tanke og Handling. Jeg skalde ønske at se enhver Kvinde saa vel bekjendt med ethvert Anliggende, der omhandles af os, som et Folk, som det er muligt for hende at blive, da jeg ved, at Virkningen deraf vilde blive god, og Folgerne ville blive mælkede.

Der er en Ejendommelighed ved Kvinden, som jeg anser som mærkelig; hendes umiddelbare Opsattelse overgaar i Regelen Mandens; hun kan bedre bedomme Karakterer end han. Almindelighed er det, ved en meget langsommere Fremgangsmaade at Manden drager en Suntning end Kvinden. Han er mere tilboelig til at overveje, og ved Formuistslutninger naa sin Anskuelse, end Kvinden. Men det første Indtryk, en Kvinde faar af en Person, er almindeligvis, dog ikke altid, orret. Kvinden er mærkværdig hnrtig til baade at modtage og meddele Indtryk, fordi hun, som et Kjon, ikke lægger Skjul paa sine Tanker og Foelsler, og jeg tror, at Mænd vilde ofte spare sig selv for Ubehageligheder, om de vilde lytte til deres Hustruer i disse Henseender. Det bor dog siges alligevel, at efter at det første Indtryk for-

lader en Kvinde, bliver hun meget let påvirket af andre Indflydelses.

Jeg taler paa denne Vis, fordi vore Modre, Hustruer og Døtre skulde have den fuldstændigste Lejlighed til at samle Kvindskaber; jeg er taknemlig for Organisationen af disse Foreninger, fordi jeg tror, at det udvider Kvindens Virkefreds og bringer hende i Berørelse med alle Livets Aflæser i en større Maalestok, end det vilde blive muligt ved at indstrække hende udelukkende til Husholdningspligter. Jeg er sikker paa, at Følgerne ere gode. Jeg ønsker at se enhver Søster nyde og udøve den fuldeste Frihed og have Anledning til at uddanne sig og anvende den Magt og de Evner, hun er i Besiddelse af.

En stor Del af Melankoli og Elen-dighed kan forvises fra Familjer og Individer ved at give dem saadanne Lejligheder, som disse Foreninger byde, fordi her er Anledning til Handling, og Ingen kan føle sig lykkelig, som ikke har et eller andet Arbejde at udføre. Jo større Arbejdet er, det vil sige, saadant Arbejde, som gavner Andre, desto større er Besignelsen for den, som udører det. Det glæder Mennesket at have Lejlighed til at gjøre godt og føle, at deres Liv ikke er uden Hensigt i Verden, og jo højere Hensigten er, jo større Lykhalighed vil Arbejdet bringe.

Der er en Ting, som maa ske Alle have lagt Mærke til, det er: Hvor Kvinden er indstrækket til Husholdnings-pligter alene og til det Arbejde, som hører dertil, bliver det et Slags Sloæ-beri uden Omveksling fra Morgen til Aften og fra Ugens Begyndelse til dens Ende. Om en Kvinde giftes og faar Børn, og disse og Hujets Syster op-tage hele hendes Tid og Opmærksamhed, vil hun let tage den Smag for Studier og sin egen Uddannelse, som hun havde,

før hun blev gift. Jeg har beklaget dette. Det er naturligvis nundgaaeligt i nogle Tilfælde, og i visse Perioder af Kvindens Liv, eller indtil deres Børn volser op, da vi ikke Alle er i Om-stændigheder til at befri os selv fra det Slags Arbejder. Men jeg har frøjet mig ved Organisationen af disse Foreninger, fordi de tilbyder Lejligheder, som ikke findes udeafor disse. Søstrene i disse Foreninger faa øste deres Sind bortleget fra det daglige Besvær, som trykker dem. Det vilde blive et meget ensformigt Liv for Kvinden at blive tvungen til at indstrække sig selv til Hujets Aflæser uden nogen Afslø-ning. Manden er forstjelligt stillet; han tager sin Hat, forlader Huset og blander sig med sine Venner; hans Arbejde maa være nok jaa tungt og anstrengende, men han har dog Ad-spredelse. Men det er ikke altid faa-ledes stillet med Konen; hun er, jaa at sige, binden til Huset og dets daglige Sysler, og derfor burde enhver Anled-nings, som tilbyder saadanne Lejligheder, som disse Hjælpforeninger gjøre, hilses som en Velsignelse. Jeg glæder mig ved Lejligheden, som disse Foreninger yde, som en Adspredelse for Sindet og Tankeerne, samt at befri os for, i det mind-ste for en Tid, fra nogle af Livets Besværigheder, ved at besøge disse Forsamlinger, om vi end ikke direkte del-tage i Foreningens Arbejder og Pligter.

En engelsk Skribent har, idet han omtalte Marjagen til Athens Forfald, gjort nogle Bemærkninger angaaende Grækerne, da Athen var paa Højde-punktet af sin Herlighed, hvilke have gjort et dybt Indtryk paa mit Sind. Han siger, at Athenienserne i den gylde Alder, som den kunde kaldes, var jaa langt foran den nuværende al-mindelig civiliserede Mand, som denne i Dag er foran Negeren. Jeg fan ej

tro, at dette er Sandhed i sin fulde Uldstrækning; men han nævner flere af de fremragende Mænd blandt Grækerne og sammenligner dem med de mest fremragende i vor Tid, og tildeler Athenienserne Rangen. I Henhold til hans Udsagn fremgaar det klart, at de vare langt foran Nutidens almindelig civiliserede Mænd, baade engelske og amerikaniske. Denne Skribent forsøger at bevise Aarsagen til Atheniensernes Overlegenhed i hin Tidsalder ved, at de bedste, mest udsgorte og mest energiske Mænd fra de omkringliggende Lande havde samlet sig til denne Stat, og Resultaterne blevé, at en bedre Menneskerace udvikledes. Forfaldet af denne store Raee var, efter hans Menning, at de gifte Kvinder, som fødte Børn, vare affondrede og derved holdte uvidende og usikkrede for Mænds Selskab i offentlige Anliggender. De havde ingen Anledning til at blande sig i det offentlige Liv, heller ikke til at høre meget om de Spørgsmål, som fængslede Opmærksomheden hos Mændene og som foruroligede Republikken. De vidste Intet om offentlige Spørgsmål eller udvendige Anliggender. Børnene af saadaune Modre blev lavere i Intelligence og aandelige Kræfter.

En anden Aarsag, der ogsaa er tillagt Folgets Forfald, er, at fremragende Kvinder, Kvinder, som ej vare tilfredse med at leve et affondret og tilbagetrukket Familjeliv, og som kunde se, at ved at blive Skjøger sik de Lejlighed til at fremtræde offentlig og tage Del i offentlige Anliggender og undre Filosofers og højstaaende Mænds Selskab, foretrak et saadant Liv; og til tog i Mængde. De mest fremragende Filosoffer blevé deres Omgangsvänner. Denne Klasje Kvinder fødte ikke Born, naturligvis, og da Kvinder med de største Talenter sorte et saadant Liv,

blev Boruesødsjelen i mange Tilfælde overladt til mere uvidende Kvinder. Kvinder af en ringere Stand; heraf kommer, efter Forfatterens Menning, Atheniensernes Forfald. Det er ikke utroligt, at der er nogen Sandhed i denne Paastand. Derfor maa enhver Mand, som ønsker at se os tiltage og blive et stort Folk, nære Interesse for Kvinden i vore Kommuner og give hende Lejlighed til at lære at forstå Alt, hvad der vedrører vor Velserd, saa at hun kan undervise sine Børn aagaende Livets Anliggender, og ikke overlade dem til at opvokse i Uvidenhed.

Modres Værdom og Indflydelse har stor Virkning paa deres Afskom. Tag en Moder, som er vel befjndt med Evangeliets Principer, som er en god Sidste-Dages Hellig, som taler om disse Principer og tager Bare paa sine Børn; de vokse op, sylder med en Tro, som Andres Børn, de, hvis Mødre ere af en modsat Stemning, og som ej hjælpe dem en saadan Opmærksomhed, ikke have. Jeg ved, at dette er indenfor vor Jagttagelseskreds, og der er næsten ingen Undtagelse. Hvor en Kvinde, som er en Sidste-Dages Hellig, taler med sine Børn om Evangeliets Principer, nære de mere Interesse deraf, og sole Indflydelsen deraf, mere end Andres Børn, som ikke ere belært paa den Maade.

Jeg ved, det er saa med mig. Min Moder var en Kvinde, som havde stor Tro og var en hengiven, trofast Sidste-Dages Hellig, og det Indtryk paa mit Sind, som jeg modtog fra hende, har haft Indflydelse paa hele mit Liv. Hun gav mig Lektier, som jeg aldrig kan glemenu, og de havé haft en vidunderlig Virkning paa hele min Livsvandel; de have ledet og tilskyndet mig til det Gode. Jeg er forvisset om, at det samme er Tilfældet i alle Familjer.

Hølgerne af Kvindens Indflydelse kan ikke overvurderes; dervor er det mit en Glæde at sige, at disse Organisationer have givet Eder Lejligheder, som jeg ikke kunde fåft under andre Omstændigheder. Enhver, som har Talent, har Anledning til at dyrke og udvikle dem i vore Foreninger og Sammenkomster. Dette vil fremhjælpe de Talenter, som findes blandt Eder, og vil have en fordelagtig Indflydelse paa hele Kommunen, og vil tilstige, som Mærene rulle forbi.

Jeg føler mig bedrovet over, at Præsident Woodruff ikke kunde være nærværende denne Formiddag. Han har to Gange udtrykt sin Utlfredshed derover, men et let Ildebefindende gjorde, at det var uvis for ham at komme.

Han bad mig at bringe hans venlige Hilsen til Søster Richards og de andre Søstre her og bad mig tillige at sige: Gud velsigne Eder i Eders Arbejde.

Jeg haaber, disse Hjælpeforenings-Konferencer ville blive fortsatte. De bor afholdes hver tredje Maaned.

Saadanne Lejligheder som denne burde ikke forsommes og ej gaas forbi uden at benyttes. Jeg ved, at jeg har følt Eder interesserede ved de Møder, som allerede ere holdte. Disse Forsamlinger ville gavne Alle, som deltagte deri. De unge Kvinder og Piger burde deltagte deri og gavnnes ved de Instructioner, som blive givne.

Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Tilgivelse.

Tilgivelse indbefatter Kjærlighed, Varmhjertighed og Medlidenhed. Den er en af Guddommens Egenskaber. Den var dannet i Himmelens, opført i Paradiiset og sendt til Jordens for at blive plejet af alle Guds Børn. Gud siger: „Den, der ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser staar fordømt for Herren; thi hos ham er den større Synd,” hvilket indeligt beviser, at det er umuligt for os at holde vor Tilgivelse tilbage, dersom vi selv skalde forvente at blive tilgivne. Herren siger videre: „Jeg, Herren, vil forlade, hvem jeg vil forlade; men af Eder fordres det, at tilgive alle Mennesker.” Denne Fordring tager i Virkeligheden hævnen fra vores Hænder og stiller den til Gud, som siger: „Hævnen hører mig til, jeg vil betale.” Endvidere siger Herren:

„Det bør Eder at sige i Eders Hjerter: lad Gud domme imellem mig og Dig; og lonne Dig efter dine Gjerninger.” Disse Forlangender ere lidt for bitre at antage for Menneskene i Allmindelighed, især naar det tages i Betragtning, at Storstædelen føle en Beredvillighed til at fungere som Klager, Zuri og Dommer samtidt selv at sætte i Udsørelse Dommens Krav.

Marsagen, hvorfor disse Bud blevne givne, er indlysende. Menneskene mangler Domdomme, deres Forstand er utilstrækkelig, og de ere næsten ubekjendte med Varmhjertighed. Nogle, i deres Ordstab, sige: „Jeg vil hævne mig! Enten skal jeg dræbe ham, eller han mig.” Saaledes hænder det ofte, at to Liv ere tabte, hvorimod, havde de lyttet til Guds Bud, og handlet i

Overensstemmelse dermed, kunde begge have været lykkelige. Gud, som forudsaa, at Strid og Avindshyge vilde indsnige sig i Verden, gav et Bud til sine Børn, at de skulde tilgive hverandre, og erklærede udtrykkelig, at det er guddommeligt at tilgive, men at det Modsatte er fra Djævelen. Jesus, medens han vandrede paa Jorden, sagde: „Hver, som hader sin Broder, er Manddraber,” — han vidste vel, at Had er Rod til Mord. Han lærte ligeledes sine Disciple at tilgive hverandre, saa de kunde blive tilgivne, og ligesom for at sætte det guddommelige Segl paa dette Bud, døde han med Tilgivelse paa sine Læber. Ved at betragte dette forædlede Forbillede af ham, som sagde: „Følger mig,” behover Ingen at tage Føjl med Hensyn til det Levnet, de skulde føre.

De Folkeser, som vi under Tiden tillade at finde Rum i vores Hjertter, ere kun delvis at tilgive — og det med Uvilje. Vi skulde ikke være lig den gamle Indianerhøvding, som Missionæren forsøgte at lære Nødvendigheden af at tilgive og forglemme. Indianeren kunde ikke forstå den Del af Missionærerens Lærdom, at man burde forglemme, men endelig, efter megen Overtalelse, sagde Høvdingen: „Ja, jeg tilgiver og forglemmer, men jeg erindrer det altid.” At forglemme kunde ihånes vanskeligt for Andre, saa vel som for Indianeren. Medens det maatte maatte være umuligt at forglemme den tilføjede Skade eller Forurettelse, skulde vi dog ikke vedblive at bære den i vores Hjertter og derved udelukke os selv fra det Gode, som vi undlade at bevilge Andre.

Vore Forurettelser, virkelige eller indbildte, kunde signes med en Flaske som juist indeholder Vand nok til at tjene som Ballast, og som flyder vaa-

en Dam. Den vil vedblive at flyde der for vort Blif, undtagen vi med en fast Beslutning tage sat paa den, og trækker den ned under Vandssorpen. Dertil maa udfordres kraftige Anstrengelser, men, endført det bobler og sprudler lidt ved Begyndelsen af Forsoget, saa bliver alligevel Flasken, estersom den syldes, lettere at holde nede under Vandet, saa at, naar den er fuld, og man slipper Taget, synker det hadelinde Kar hurtigt til Bunds, hvor den begraver sig selv i det sorte Dynd. Naar Flasken paa denne Maade en Gang er sjult, vil den maatte forblive saaledes og aldrig dukke op igjen — uden at vi selv dykker til Bunds i den mudrede Sole, og paa ny bringer den op over Vandets Overflade.

Tilgivelse er et Princip hvorved Hjertet udspændes, og de, som udøve dette Princip i deres Levnet, dyrke en af Guddommens Egenskaber, og saaledes prydte sig med den Edelhed, som Himlen kan give, og Menneskene ikke kan berøve Nogen. Himlens Fred straaler fra deres Øjne og oplyser deres Ansigter. Den Magt, som giver Udseendet et saadant Skin, er fra Gud, og er af mere Værd til den lykkelige Ejer, samit synner hans Hjerte med en Tilsfredsstillelse, som ikke kan opvejes med alle de Forurettelser, som Dødelige nogensinde kunde finde for Godt at tilføje ham.

At være Utilgivelighed i vore Hjertter, er lig at bære en Slange i vor Barm, som vi gjerne vilde dolge; men det giftige Krybodyr vil dog trods alle vore Bestræbelser for at dolge den vije sig, og det paa en Tid, naar vi tænke at den er gjent og vel forvaret. Den trives ved Undskab og nægtes ved Had, og naar den en Gang omstlynger vort Hjerte, vil den forhindre, og til sidst aldeles standse, dets omme Slag.

En Forfatter har sagt at: „Det er menneskeligt at fejle, men guddommeligt at tilgive;“ dette er en selvindlysende Sandhed, som ogsaa den Ytring er, at det kostet mere at hævne en Skade end at tilgive den.

Den hellige Nadvære er et Sakramente, som er indstiftet til Zhukomme se om Frelserens Lidelser og Død, og dersom v. deltagte af den, og paa samme Tid tilbageholde Tilgivelsen fra vore Medmennesker, synde vi for Herren, og simpelthen stænge Vejen for vor egen Tilgivelse. Lad os for Etsempelet sætte, at vi besad ubegrænset Magt over vor Modstander; at lade ham lide Sult, vilde ikke gjøre os fede; at berøve ham hans gode Navn og Rygte, vilde ikke forherlige vort; at pine ham vilde ingenlunde give vore Følesler nogen Trughed, og om vi endog skulle tage hans Liv, vilde det sikre os et evigt Liv? Bisselig ikke! Det vilde kun tjene til at bevisse, at med vor store Magt, havde vi kun en meget lidet Sjæl. Saadan Hævn er lig en frugtelig Cykロン, som spredes Død og Ødelæggelse paa sin Vej, mensens Tilgivelse er lig den milde Vestenvind hvis Pust spredes Himmelens Dug over Mark, Eng og Skov og giver Landskabet et skjont Udseende.

Tilgivelse er den bedste Gave som vi kunne skænke vor Fjende. Ved at bevilge den drage vi en tredobbelst Fordel — Magt over vor Modstander, Magt over os selv og Magt med Gud;

og naar den er tilbuddt i Oprigtighed og forsjmaaet af vore Fjender, saa vil Herren visselig ikke holde ham usiklig for Utafnemmelighedsfjælsfordærvene Synd.

I den hellige Skrift finde vi følgende Formaning: „Blive I vrede, da synner ikke; Solen gaa ikke ned over Eders Fortoruelse.“ Et gammelt Ord-sprog siger: „Den som gaar til Sengs med Brede i sit Hjerte, indbyder den Onde at hvile paa sin Pude.“ Hvis vi ere i Besiddelse af en saadan Aand naar vi gaa til Hvile, ville det være umuligt for os, at høre en Engels Kvisten eller nyde det, som Naturen kræver — den vederkvægende Sovn.

Gud har sagt, gjennem sin Profet i disse sidste Dage, at vi altid skalde være fulde af Barmhjertighed og Tilgivelse, og altid være beredvillige til at tilgive vor Broder paa det første Binf som tyder til Anger, eller Ansøgelse om Tilgivelse; og dersom vi tilgive vor Broder og vor Fjende forend de angre eller bede om Tilgivelse, saa vil vor himmelske Fader være lige saa barmhjertig mod os. Det guddommelige og ødle i de Bud, som Herren har givet henhørende til dette Princip, Tilgivelse, behøver ingen Forklaring, men vi kunne være forvisjede om, at hver Gang vi sætte dette Princip i Udvælje, vil det bidrage til at forædle os, og bringe os nærmere Gud. — Juvenile Instructor.

Ingen Forældre kan opdrage deres Born til at blive nyttige Mennesker, hverken i verdslig eller andeligt Henseende, uden at være i Besiddelse af en bestemt Karakter, og være som en bestemt Lov i deres Hjem, ikke regerende med Tyranni, men med sand faderlig og moderlig Kjærlighed, dog med Bestemthed. Born, som ikke respektere deres Forældre som Familiens Hoved og vise Lydighed mod dem i al Retfærdighed, ville aldrig gjøre saadan Fremskridt i Verden, nej, hverken i Tid eller Ewighed, som de, der adlyde dette Guds Bud: „Er din Fader og din Moder, paa det dine Dage kunne forlænges i Landet, som Herren din Gud giver Dig.“

Den 15de Marts 1892.

Enighed.

Det er indlysende, at Jesus i alle sine Velærelser fremhævede dette Princip, Enighed, og lærte det til sine Disciple og de forrige Dages Hellige. Han har sagt til de Sidste-Dages Hellige: „Bærer Et, og dersom I ikke ere Et, ere I ikke Mine.“ Jesus var meget nojagtig i alt, hvad han udførte, at han ikke skulde gjøre Noget, som stred imod sin Faders Vilje. Ved en Lejlighed sagde han: „Jeg søger ikke min Vilje, men Faderens Vilje, som har udsendt mig,“ og i alle sine Gjerninger udviste han sit Ønske at være Et med Faderen i alle Ting. Endog da han saa, at det lykkedes hans haardhjertede Fjender at ende hans jordiske Liv, var han i Staud til, da han vandrede i Gethsemane, at falde paa Kæne og i sin bitre Angest udtryde: „Fader vilde Du tage denne Kalk fra mig! Dog ske ikke min Vilje, men din!“ Han var Monteret, som alle sande Hellige burde søge at efterligne, i denne Henseende saa vel som i alle Andre.

Enighed er en absolut Nødvendighed i Kristi Kirke og Rige, thi uden den funde Orden ikke eksistere. „Dersom et Rige bliver spildagtigt med sig selv, kan samme Rige ikke bestaa.“ Vi erfare ved Jesu Liv som Eksempel, at Lydighed foraarhager Enighed, hvilken er et af de Tegn hvorpaa man kan kende den sande Kristi Kirke. Den store Mangel paa Enighed blandt de forstjellige jaakalde kristne Sekter og Partier i vore Dage, er et af de mange Beviser for, at de ikke ere anerkendte af Gud, og dette af den simple Grund, at de ikke ere villige til at efterleve dette og andre Guds Bud. Ikke alene herører der ingen Enighed blandt dem, men paa det Modsatte gjor en Fjendstab og Had sig gjældende, som er Uenighedens Frugt, avlet af Ulydighed til Guds Love. Denne Tingenes Tilstand eksisterer blandt Jordens Nationer i en jaadan Grad, at Kristne, som skulde elsker hverandre, staa færdige til at ødelægge hverandre ved Sværdet; og ved alle Slags onde Rygter, ved Had og ugndelige Gjerninger søger de at forvolde hinanden Skade. Paa denne Maade er den almindelige Kristendom sunken, indtil den i Dag er blot som en Farce, da de mange og ordige Prædikener og Formaninger kun ere lig en Fremstilling af Talerkunsten, og udenfor dette betyde kun lidt, hvilket Folgerne bevise. De arraabe Frelseren med: „Herre, Herre!“ men de gjøre ikke det, som han befaler dem at gjøre.

Før at undgaa at komme i denne Stilling stræbe de Sidste-Dages Hellige efter at være forenede, og de ere forenede i at adlyde Budene og i Virkeligheden efterleve deres Mesters Forfrister, saa vidt som det er muligt for skabelige Mennesker at gjøre under deres Omstændigheder. Ligesom Kristus underkastede sig sin himmeliske Faders Vilje, skulde enhver Hellig lære at bøje sig under Guds evige Evangeliums Fordringer.

Dette er et sandt Ord: „Hvert Træ kendetegnes paa sin egen Frugt.“ Det var en af de Vignesser, som Jesus brugte for at lære sine Disciple, at deres Gjerninger vilde udvise, hvad deres Tro var. Det er lige saa sandt i Dag, som det var i hine Dage, „thi man jænker ikke Figen af Torne, man plukker og ikke

Vindruer af Tornebuse." Som et Hele kan den kristne Verden ikke dommes efter Frugten af deres Gjerninger som Maalestof, eller, hvis den skulde blive domt efter den, vilde Tilstanden i Sandhed være beklagelig. Det ser ud til, at Ugrundelighed og Lust tiltager blandt Menneskene og fører sine Rodder dybere og dybere hvert Aar. Mord og Selvmord formeres og Menneskets Kjærlighed overfor Næsten astager, medens Egenkjærlighed vokser og tiltager. De Rige undertrykke de Fattige, og de Fattige forene sig for at hævne sig paa de Rige. Alt dette er Frugten af Ulydighed mod de Principer, som Frelseren lærte. Disse vilde have bragt Fred og Enighed, Ulegenhtighed og ægte broderlig Kjærlighed. Evangeliets Frugter ere af denne Slags. Som et Folk ere de Sidste-Dages Hellige villige til at blive dømte efter denne Maalestof, og Frugterne, som kunne findes i deres Historie, ville tilfulde bevise, at de ere praktiske Efterfølgere af de Væresætninger, som henhøre til det evige Evangelium; de opsatte saadaune Problemer ens, som henhøre til Religionen, og de ere forenede i at fremrulle Saliggjorelsens Plan, hvilken er det Middel, som vil frelse alle Mennesker.

Det kan med Sandhed siges, at intet andet Folk i vor Tid har opfret saa meget for Evangeliets Sag som de Sidste-Dages Hellige, og som de nu opfør; og, som et Hele, er der intet Folk, der indbyrdes er saa forenet, som de ere. Men om end dette indrommes, er der dog endnu meget for dem at lære, og alle de Bessignelser, som kunne opnaas ved en nojagtig Overholdelse af ethvert af Evangeliets Værdommie, ere endnu ikke nær opnaaede.

Det tilfalder hvert særligt Medlem af Kirken indholdende at vedblive med at virke for dette herlige Øjemed, indtil Kirken er blevet fuldkommen. Dette er et stort Ansvar, som hviler paa ethvert enkelt Medlem. Naar de Individuer, som ere Medlemmer af Kirken hver for sig opnaar Fuldkommnenhed, vil Kirken være fuldkommen; men ikke for. Lig Kirken kan ethvert Medlem „kjendes paa sin egen Frugt." Heraf kunne vi se, at ethvert Medlem af Kirken har et stort Værk at udføre i at liture sig selv, opdrage sig selv til i al Vandet at rette sig efter Evangeliets Principer eller Værdommie. Ingen af de Hellige burde tillade den Tanke at indsnige sig i deres Sind, at de have Funtet at udhøre, saa længe som de ere usfuldkomne i denne Henseende. Forend en Person prøver paa at efterleve disse Evangeliets Forlangender, vil han maaße anse dem som meget simple Principer, og ønske at række efter noget mere indviklet og hemmelighedsfuldt; men den, som er vis, vil erfare, at meget kan læres endnu i Udvelsen af de simplere, praktiske Hverdags-Principer, som ogsaa henhøre til Evangeliet. Blandt disse er Funtet vigtigere end Enighed, hvilket Princip indbefatter Ulydighed, broderlig Kjærlighed og alle de Øyder, som afhænger af samme.

Uddrag af Korrespondance.

Eldste Joseph R. Olsen skriver fra Sundsvall den 22de Februar: „Broder Cederlund og jeg have væretude paa Landet i seks Uger. Endftjondt det var meget koldt og Sneen 5 Fod dyb, hvilket gjorde det ubehageligt at gaa omkring meget, afholdt vi dog nogle Forsamlinger og folgte mange af Kirkens Bøger og Skrifter.“

Eldste P. C. Christenzen skriver fra Hjorring den 1ste Marts: „Da jeg just er kommen hjem fra et Besøg i Grenen, vil jeg benytte Lejligheden og skrive lidt angaaende Tilstanden i samme. Jeg er ræs og føler vel både paa Legeme og Aland. Vi have afholdt mange Forsamlinger i den senere Tid her i Grenen, omkring paa Landet, i mange forskellige Landsbyer og i Egne jom ere vidt afdspredte. Vore Forsamlinger ere i Almindelighed talrigt besøgte, og med Taknemmelighed til Gud kan siges, at en god Aland har altid været os tildeelt, saa at både Taklere jaaveljom Tilmørkere have været blessignede ved vore Møder, og paa mange Steder har Folket været saa paavirkede ved at høre Sandheden som vi forkynde, at de have indbragt os at komme igjen og holde Forsamling hos dem. Heraf kan ses, at vi have det meget travlt med at vandre omkring blandt Folket, og have mange gode Anledninger til at frembære vort Bidnesbryd for dem. Mange undersøge Evangeliet, og Nogle have sluttet sig til vort Samfund ved Daab i den senere Tid. Her i Byen hersker en Del Slovhed blandt Folket med Henblik til at lytte til Evangeliet, men det glæder mig at sige, at de Hellige ere i Almindelighed nidskjære for at leve deres Religion. Mange af dem ere rigtignok fattige paa timelige Goder, men rige i Alanden. Jeg er glad og tilfreds med at være en Sandhedens Budbærer, og er taknemmelig til Gud for at vi kan se Frugten af vort fælles Arbejde.“

Eldste P. Björklund skriver fra Kristianstad den 5te Marts, at han i Forening med Eldste Olof Monson har afholdt flere Forsamlinger, som have været vel besøgte af opmærksomme Mennesker. Mange af disse have tillet sig velvillige til Eldsterne og indbragt dem til at komme til deres Hjem og der afholde Forsamlinger. Disse Brodre nære et godt Haab for Evangeliets Fremme i Kristianstad og Omegn, deres Kirkefreds.

Korrespondance.

Santaquin, Utah, den 6te Febr. 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Hære Broder!

De maa undskynde, at jeg gjor Brug af det forslidte Ord: „Maa ikke nogle saa Linjer herfra vilde interessere „Stjernens“ Læjere,” men i Haab om, at dette maatte være Tilsældet, sender jeg Dem dette Brev.

Vi have haft en stræng Vinter. En Maaße Sne er faldet i Bjergene, hvilket dog glæder Landmanden, da han derved har Haab om en god Høst. I Dalen er ogsaa megen Sne, men da

vi ikke ere nødsagede til at fryse eller sulde, og Herren har bessignet os med gode Hjem, have vi ingen Marsag til at klage.

Det synes, som om det ikke var længe siden jeg forlod mit Fædeland, „det klippefaste, gamle Norge,” og dog er det snart 24 Åar siden jeg forlod det, for at samles med de Hellige paa dette, „Josefs Arveland,” det nægtigste og frieste af alle Lande paa Jordens, dette Land, hvor, truds utallige Hindringer, det ikke visste sig umuligt for Herren at befæste sit Folk, det nye Israel af den gamle Stamme, i Øp-

syndelse af Profetierne — gamle og nye. Naar jeg lader Tanken gaa tilbage til mit Fødeland — det fredelige Land — da jeg gjennemrejste næsten alle dets mærkværdige Dale, Sletter og Opland, og saa og beundrede dets herlige og romantiske Naturskønhed, de store, brusende, høje Fossesfald, de stejle, bratte Tinder, de høje Fjelde, de dybe Dale, de næsten uigjennemtrængelige Urskove, de blanke Fjorde og omgik det hæderlige, kække Folk, da er jeg, og ikke uden Aarsag, lige saa begejstret, som P. A. Jensen, Bjørnson eller nogen anden patriotisk Normand nogensinde var eller er, og det var ikke fordi jeg var misfornujet med mit Fødeland, at jeg forlod dets for mig saa kjære Kyster, men af Erbodighed og Lydighed til Gud, idet jeg følte Nødvendigheden af disse Johannes' Ord: „Gaar bort fra hende. I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager o. s. v.“ Tusinder ogatter Tusinder af spredte Israel ere samlede her i Bjergenes Dale, af den samme Grund, og Profeten Esaias' Spaadom er bogstavelig blevet opfyldt, der han siger: „Og det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være grundfæstet ovenpaa Bjergene og ophojet over Højene; og alle Hedningerne skulle strømme til det. Og mange Folkeslag skulle komme og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Beje, at vi maa vandre paa hans Stier.“

Maa Missionærerne, som ere udsendte for at advare Verden, voere flittige medens det er Tid, og bringe enhver Anledning, der gives dem til at sprede det Lys, som de besidde, og belære dem, til hvem de ere sendte, om Evangeliets rene, usorslakede Sand-

heder, og folge Apostelen Paulus' Formaning: „Prædike Ordet, hold ved i Tide og i Utlide“ thi „Høsten er vel, stor, men Arbejderne faa“ især i Adspredelsen. Der er mange Eldster her, som med Glæde vilde hjælpe til at forkynde det glade Budskab til Folket i Danmark, Norge og Sverige, saavelsom andre Nationer, men vi vide, at der er et Arbejde af maaske lige saa stor Bethydning at udføre herhjemme, med at opbygge, beplante og forstyrne de „ode Steder;“ at opføre Templer for Herren, og arbejde i dem, for de Levende og for de Døde; at opdrage og undervise vores Born og lede dem fremad paa de rette Veje; at opholde og støtte Frihedens Banner, grundfæste Zion, og berede et Folk for Milstenniet, den tusindaarige Fredsregering og Kristi anden Komme, der snarlig vil oprinde. Saa lad os virke med Trofasthed, hver i sit Kald, for den herlige Sandhedens Sag, og voere behjælpelige for dens Fremme, baade med timelige og nædelige Midler og Kæster. Til mine Brødre, Missionærerne, vil jeg sige, vær muntre og ved godt Mod. Ingen behøver at paatauge sig hverken Hængehoved eller langt Ansigt, eller gaa nedstemt eller se bedrovet ud for at behage den skinhellige sekteriske Verden, men Alle behøve at være ydmige for Herren, og sætte deres Tillid og Fortrostning til ham. Maa Herren opresse mange Venner til dem, der virke for Evangeliet i de fremmede Lande, og maa de voere Midler til at oplyse mange sandhedsøgende, oprigtige Mennesker om Samme, er mit inderligste Ønske.

Med de venligste Hilsener til min Broder, Charles L. samt alle Brødrene paa Kontoret, forbliver jeg

Deres Broder i Kristo,
D. H. Olsen.

Stagelse, den 2de Febr. 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Tillad mig at give Dem et kort Uddrag af Forholdene og Tilstanden paa Sydvest-Sjællands Gren, som maaske kan interesser Nogle.

Siden jeg ankom hertil i September f. A. for at proklamere Sandheden, Jesu Christi Evangelium, hvilket Gud har gengivet til Jorden, har stor Glæde og Tilsfredshed stedse opfyldt mit Sind. Broder C. P. Larsen, min trofaste Medarbejder, og jeg, føle os taknemmelige til Gud vor Fader i Himmelten, at vi, om endog ringe, aages værdige til at være Medarbejdere i Herrens Gingaard.

Vore Førsamlinger her i Byen have vistnuok undertiden ikke været saa godt besøgte som onsteligt, men mange af vores Tilhørere have fulgt vore Bidnesbyrd med tilsyneladende Opmærksomhed og Interesse, ja ikke saa saa Mænd og Kvinder, saavel unge som gamle, have med Begjærlighed lyttet til os. Det har vist sig, at vort Arbejde, i den korte Tid vi have været her, ikke har været forgjæves da nogle siden sidste Konference ere tillagte Kirken ved Daab, og der er Udsigt til, at nogle Faar oprigtige Sjæle, som undersøge Evangeliet ville i en nær Fremtid annamme Samme.

Vi have uddelt en Del Indbydelseskort og Skrifter, som sikkert ville tjene til at oplyse Menneskene om den rette Vej derjom de ville underjøge dem.

Præster og Avisredaktorer her i Byen have virket med Iver for at udsprede allehaande falske Beskyldninger imod os, som et Føl. En henværende Præst har forhylig afholdt et offensig Foredrag, specielt imod De Sidste-Dages Hellige. Han fremholdt for

Publikum de taabeligste og dummeste Argumenter om Mormonismens og Mormons Bogs Oprindelse; blandt Andet fremforde han det gamle literære Opfog angaaende „Spandings Manuskript,” og sagde, at de Sidste-Dages Hellige holdt Guds Son for en Profet, som var ringere end Joseph Smith. Han huistede ikke Navnet paa vor unværende Profet, men sagde, at han holdt sig stjult og turde ikke lade sig se o. j. v. Det er at haabe, at Folk i denne oplyste Tid ikke ville føste Tillid til En, som saa aabenlyst lægger sin Uvidenhed for Dagen. Takket være Gud, at der dog findes oprigtige Sjæle, som tor staa op imod Logiens og Forsolgessens stærke Strom. Naturligvis er det kun den „lille Flot”, som har Erelighed og moralst Mod nok til at angribe de sekteriske Bildsfarelser, og blotte de af Mennesker opfundne Religioner, og bewise deres Uoverensstemmelse og Selvmodsfigelse.

Vore Modstandere have i deres Bestræbelser for at hindre os hjulpet os at fremme Herrens Værk, i det at vore Moder i den senere Tid have været langt bedre besøgte end Tidligere.

I de omliggende Byer holdes der ogsaa Førsamlinger, naar Velighed gives, og disse have efter Omstændighederne været nogenlunde vel besøgte, og Enkelte undersøge Evangeliet; særlig har der i Ringsted været afholdt flere Førsamlinger, som have været besøgte af opmærksomme Tilhørere, og vi tro, at der med Tiden vil kunne udrettes meget godt i denne By. Det var den mylig afdode Broder Hans P. Hansen fra Sorø, der i Sørdeleshed arbejdede meget energisk i denne By saa længe han levede.

Vi havde for nogen Tid siden et Besøg af Eldste P. Sørensen, fra

Ødense, som var til stor Glæde og Opmuntring for os alle.

Præsident H. F. Liljenquist og Eldste Adolph M. Nielsen fra København, have også en uhyelig gjæstet Slagelse og glædet os med deres Besøg; de overværede vores sidste Grensmøde, afholdt den 14de dennes, og gave gode

Raad og opbyggende Bemærkninger til de Hellige saa vel som til Fremmede. Det vilde være behageligt, om lignende Besøg kunde blive gjentagne.

Med venlig Hilsen til Dem og alle Brødre i Nr. 14, forbliver jeg

Deres Broder og Medarbejder,
P. H. Hansen.

Planternes Lov.

(Af G. Hartwig.)

(Sluttet fra Side 159.)

Hvor Stilkken har en stor Vægt at være, er den ofte understøttet paa en særegen Maade. Saaledes finde vi, at Cocospalmens Bladstilk, fra hvilken der skyder sig en Mængde Blade ud, ved Grunden er omgive af en af et sejt, traadet, elastisk Net bestaaende Skede, der bevarer den saa godt mod at brydes af, at den endog fastholder Stilkken og Bladene, naar de for længe siden ere visnede.

Hos Græsarterne omgive Bladene Stængelen med en fortil spaltet Skede, hvorved der naturligvis gives dem en større Modstandskraft, og hos mange Urter ere Bladene ordnede paa en saadan Maade, at de lede den paa deres Overflade faldne Dug til Stængelen og derved tilføre Roden en ikke ringe Forfriskning. Hos visse Vandplanter ere Bladstilkene blæreagtig oppustede, hvorved disse Vækster holde sig svømmende, og hos mange Tangarter gjøre de Luftsblærer, hvormed Stængelen eller Bladene ere besatte, den samme Nytte. Kort sagt, ingen Plante er blevet forsynet; ingen har haaret unyttige eller overflodige Organer, men enhver er blevet udstyret med alt Forhørt.

Buusketligt er det dog at sige, i hvilket Øjemed den østindiske og moflukkise Kandebarer er blevet udrustet med sine vidunderlige bægersormede Udvældelser paa Bladene. Ethvert af disse Bægere sidder i Spidsen af den rankeformig forlængede Midtribbe og danner en nedadtil spids, som ellers ses Tommer bred Kande med en frynset Munding, ved hvilken der sidder et rødt Blad, fuldstændig som et dertil passende Laag. Om Natten syldes det luftede Bæger indvendig fra ved Udsondring gennem Celllevæggene med frisk, klart Vand, hvilket i Lovet af Dagen halvvejs fordamper, ejerat Laaget har aabnet sig. Kanden er indvendig sirlig rodstribet og rødpletet og holder sig bestandig oprejst, saaledes den indeholder Vand. Det er let forklarligt, at Vandrenen i den østindiske Skov, der pludselig træffer et saa mærkværdigt Vandforraad langt fra alle menneskelige Boliger betragter Nepenthesplantens syldte Kander som en for ham skabt Gave og taffer Forhuent for dets Omjorg.

Det er heller ikke let at forklare, hvilken Betydning visse ejendommelige

Bevægelser ved Bladene have for vedkommende Planter Liv. Den saakaldte Fluefanger, (*Dionaea muscipula*), en nordamerikansk Sumoplante, har afslangrunde Blade, som ved Midtnerven ere delte i to Halvdeler, der boje sig mod hinanden, og som paa deres Overflade og ved Kanten ere besatte med lange og stive Borstehaar. Ved enhver Berorelse af Overfladen staar den med en rask Bevægelse begge Bladflapper sammen, saa at Haarene fra begge Sider gribt gribt ind i hverandre. Sætter der sig en Flue paa det aabnede Blad, fanges den og holdes omstillet af de lukkede Klapper, indtil den dor. Naar de spændende Bevægelser ere ophorte, aabner Bladet sig lidt efter lidt paan.

Ikke mindre interessante ere de forskellige saakaldte foljomme Planters Bevægelser. *Mimosaens* Blade ere dobbelt sammensatte og i normal Tilstand visteformig aabnede om Dagen, medens Bladstilkene ere rettede opad. Naar man berører nogen Del af Bladet, eller naar den hele Plante rygtes, lukke de to Række Smaablade, hvorfra hvert enkelt Blad bestaaer, sig tot sammen, Bistikene nærme sig hverandre som Stavene i en sammenlagt Bifte, og hele Bladet bojer sig, idet Spidsen af den fælles Bladstilk bevæger sig nedad. Ophorer Berorelsen, vendt alle Dele esterhaanden tilbage til deres tidligere Stilling og ere efter nogen Tid efter modtagelig for en ny Beroring. I Brasilien ere store Strafninger saa godt som udelukkende befolkede med saadaune foljomme Planter. En Hestes Hovslag sætter de nærmeste i Bevægelse, og som ved Tryllestier forplanter Bevægelsen sig over det hele Tæppe af jmaa graagrønne Blade.

I Ostindien træder den foljomme Skræller over istedetfor den omtalte Mi-

moje. De fingerlange, fjerdelte Blade, som paa Undersiden ere purpurrode, taale ingen Berorelse, ikke engang af Regn eller Blæst. Kaster man blot nogle Sandkorn paa dem, folde de sig pludselig sammen nedadtil og skjule Purpuret, som om de skammrede sig. Ejendommeligt er det, denne foljomme Plante altid vokser ved Veje og i Haver, i hvilken Henseende den — som Øken bemærker — ligner de unge Piger, der nok holde af at lade sig se, men ikke berore.

En anden ligeledes i Ostindien voksende Væglplante, den bævrende Sodklover (*Hedysarum gyrans*), udmærker sig ved et Slags vistfaarlig Bevægelse, idet to Smaablade, der sidde paa Bladstilkken lidt nedenfor det egenlige Blad, ere i uafbrudt bævrende Svingning og vekselvis hæve og sænke sig, imedens de med deres Spidser beskrive en Ellipse. I Plantens Hjemstavn skal denne Bevægelse, der har en stor Lighed med Sekundviserens paa et Uhr, gjentage sig indtil 16 Gange i Minuten; hos vore Drivhusplanter står den med større Mellemrum, ofte kun een Gang i Minuten, men da ogsaa rask og stodvis. Dette foregaar uden al ydre Foranledning, saa at denne mærkelige Plante synes at være udrustet med et af det dyriske Livs vigtigste Særkjender.

Bladene ere langt mere end Nødderne og Stengelen udsatte for Insekternes Angreb. Dog ere mange beskyttede derimod ved et uldent Overtræk, ved Haar, Borster og Torne, og andre fordrive deres Fjender ved forskellige Kirteludsondringer. f. Eks. Soldug, ved hvis Saft Fluerne blive hængende. Snart affondre de som hos Nælderne en skarp, øtende Bædste. De Haar, hvori de indeholdes, bestaa af en stor Celle, der er udvidet og af-

runder nedad, hvorimod den uodusatte Ende af Haaret løber ud i en lille frogformet Spids, der er glasagtig skjør og dersør straks afbrydes ved den letteste Berorelse, hvorpaa den irriterende Saft udgår sig i Saaret. — Hvad der ogsaa kommer Bladene til gode, er, at en stor Del af deres Fjenders Angreb kun er af kort Varighed. Nogle Insekter leve kun af det fineste Foraarslov; andre forpuppe sig allerede efter nogle Ugers Forlob, og efter andre indsinde sig først i Efteraaret. Under alle disse Angreb streber Planten af yderste Evne efter at erstatte Tabet.

I alle Klimater se vi Insektslivet staa i Harmoni med Plantelivet. Høj-nordens sparsomme og til en fort Periode indstrænkede Vegetation hjemmøges forholdsvis kun af saa Fjender; i den tempererede Zone forøges allerede disse Tal med Plantevækstens stigende Kraft, og i Tropelverdenens fugtigvarme Regioner formere de sig til umåttelige Hærskarer. Men her, hvor Bananen allerede i otte til ti Maaneders skyder en 20 Fod høj og jæstig Stængel ivejret af samme Tykelse som et Menueste, her, hvor Baumhusroret vokser 18 Tonner i 24 Timer, og hvor Majsen lønner Landmandens Flid med 400 Fold, og hvor der i Aarets Løb kan hostes tre Gange paa den samme Mark, her erstatter den høpige Vegetation snart den Skade, der paaføres den ved Insekternes Angreb. Planterne ere desuden intetsteds bedre beskyttede med Haar, Torne, Pigge og skarpe Safters end i Tropelandene. Saaledes vedligeholdes bestandig til Trods for alle Forstyrrelser og Angreb Ligevægten i den organiske Natur.

En endnu større Ømhu er der anvendt paa at beskytte den fine Knop. I Reglen er den omgiven med tette

Skjæl, og desuden er den øste overtrukken med blode Haar eller med en klæbrig Harpiks. Indenfor dette faste Hylster, som er en slet Barmeleder og dersør vel stikket til at beskytte mod Foraarsnætternes Kulde, undvike de spæde Blade sig og undfolde sig først, naar den odelæggende Nattenfrost er forbi.

Hos visse Vandplanter kunne Bladene opnaa en overordentlig Størrelse. Paa Amazonflodens krusede Vand svømme Bladene af *Victoria regia*. De ere næsten cirkelrunde, maale 6—8 Fod i Diameter og have en ikke ringe Bærekraft. Paa Undersiden danne Ribberne ligesom et fast Tremmieværk, hvorimod Oversiden er glat.

En af de Planter, af hvis Blade vi have den største Nutte, er *Thea chinensis*, af Camelliernes Familie. Den har længe været dyrket i Kina og Japan, i større eller mindre Ausleg, hvor Buskene staa ordnede i Rader. Den forplantes ved Tro og kappes ofte, for at Buskene kuune saa mange Sidegrene. Af denne Grund ere de dyrkede Theplanter kun 5—6 Fod høje eller derunder, hvorimod Planten, naar den er overladt til sig selv, opnaar en Højde af 10—12 Fod. Først i det tredje Åar kan Høsten af Bladene begynde, og allerede i det 7de Åar maa Buskene omhænges og erstattes med ny. Bladene samles tre Gange om Året, sorteres efter Finheden og torres paa Ferniplader over smaa Øvne, idet de sammenrolles med Haanden. Den gronne The er som øfest kunstig jarvet, og ikke sjeldent gives der Theen en Tilsetning af aromatiske Blade og Blomster. I Danmark indførtes den omtr. 1660. Theproduktionen i Kina anslaaas til ca. 500 Mill.蒲. om Året.

Ved Føraarstid.

(Af Laura Berberich.)

M. l.: „Føraaret atter med duftende Vinde.“

Snart atter gronneš nu Marker og Skove,
 fuglenes Lovsang den hores igjen,
 Gid vi som de altid Herren maa love,
 Da naær vi snarlig til Zion, vort Hjemt.

Herren selv stjerner de jublende Hære,
 Føder de talrøje vingede Småa,
 Gid vi som Gud altid Kjærlighed nære
 Maa til vor Næste, da godt det os gaar.

Lære som Blomsten vort Hoved at boje,
 Baade i Solskin og Stormenes Grøn,
 Da kan vi daglig med straalende Øje
 Tillidsfuldt bede i Morgenens Grøn.

Sneen den grønende Spire end dækker,
 Kulden den endnu jo tvinger i Muld,
 Solhjerts Barne den atter dog vækker,
 Saa at den grønnes og modnes til Guld.

Saa kan der og i de haardeste Sjæle
 Hvile en Spire, som dækkes af Muld,
 Venlige Ord tild det. Unde kan kvæle,
 Hjertet bli'er blodt og af Kjærlighed fuld.

Skabningens Herre sin Sæd la'er udspredte,
 Saamanden drager fra Nord og til Syd,
 Hvor Sæden spirer, der frembringes Glæde,
 Sorgen og Trivlen forvandles til Fryd.

Ingen paa Jorden kan fuldkommen være,
 Derfor vi Alle maa soge Guds Fred,
 Soge den Aaland, der kan Kjærlighed nære,
 Som bringer Glæde paa Jorderig ned.

Fader, tilsted, at for Lovet skal falde,
 Det, som snart spirer paa Træ og paa Bust,
 Du til dit Zion, mit Hjem, vil mig falde,
 Langt bort fra Babylon's Stormvejr og Rust.

Inndhold.

Æ vindens Indflydelse og hendes	Uddrag af Korrespondance.....	185
Birkfreds	Korrespondance	186
Tilgivelse.....	Planternes Lov	189
Ned. Aun.:	Bed Føraarstid (Poesi)	192
Enighed		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trukket hos F. C. Bording (B. Peterien).